

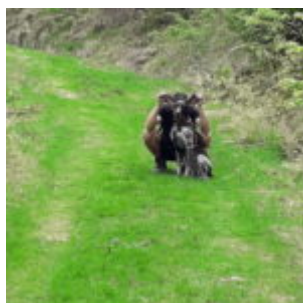
Pro třetí den jsme si naplánovali výlet do Rakous, do Kárlsštiftu (Karlstift). Další hezká a nenáročná procházka. Projdeme se lesem, kolem koňských ohrad, loukama a zajdeme si na oběd a pohovoříme. Měla jsem sice nějaké pochybnosti ohledně vhodnosti vzhledem k datu, ale nechala jsem si je pro sebe. Nebo takhle, já jsem je i lehce zmínila, ale nebyly brány v potaz, tak jsem se dál nezalamovala. Výchozím bodem, stejně jako loni, bylo Pohoří na Šumavě. Za komunistů opuštěná a umřelá ves s tím zvláštním kostelem, který se podařilo oživit. Protože se kolem nás na začátku cesty motají motorky, jde Tali na vodítko a Rumíček u nohy a pustíme je až o kousek dál. A trváme si na tom, že se jde po cestě, žádný lítání do prostoru. Jdeme hezky pospolu i když louky volají. Navolno, ale na cestě, tak zní heslo dne. Když přejdeme hranice, tak máme šanci si pocvičit vyloženě chůzi u nohy, protože je cvakneme radši na vodítko. I proto, že procházíme kolem ohrad s různým druhem skotu a

taky s koňmi. A pak už následuje les a svobodáááá.

Tedy zase svoboda

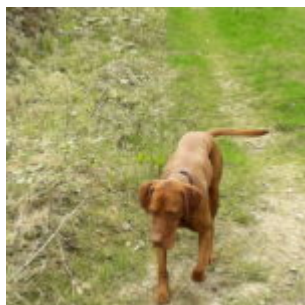
na cestě. Ale ta se v lese udržuje podstatně lépeji. Dokonce tak lépeji, že Tali ani jednou nezazlobí. A to ani v místě, kde loni vzala čáru. Vlastně jo, jednou jo. Když opustím cestu, abych si odskočila, tak oba svorně opustí stanoviště, kde zanechají Brtníka a jdou mi dělat společnost. Což v jejich podání není zrovna žádaná činnost. Zvlášť, když jste tak jako dost bezbranní □ □ . A jim je to pochopitelně vhod, nejdřív mi umejou gezicht a pak se snaží mě využít jako kuželku.

*Srabe,
neschovávej se za*

“ženskou”! ☐

Mineme pramen Lužnice s jeho roztomilým domečkem a stoupáme do kopce

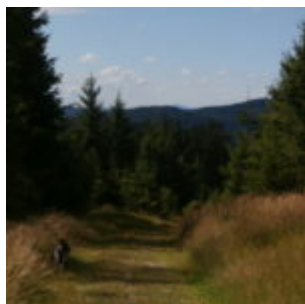
Psiska mají v tom vedru jazyky až na vestě a tak jim jako řádná a moudrá šéfka smečky ☐ jdu ukázat, že jsem našla vodičkuuuuu. Zajedou do úzkýho příkopu kus vedle cesty a co to jde, šlapou v něm.

Když vystoupáme ke kapličce, která mě uchvátila už minule a jmenuje Dreifaltikeitskapelle neboli pro mě kaplička “U tří vlků”, kteří tam “bydlí”

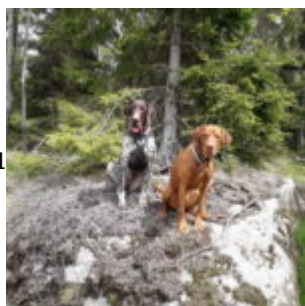

vnitřek kapličky

a odkud je moc hezký výhled zpátky do Čech,

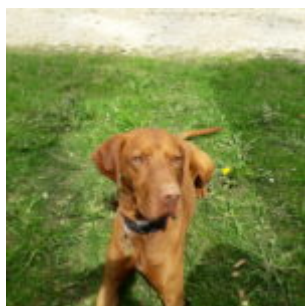

dáváme si pauzičku

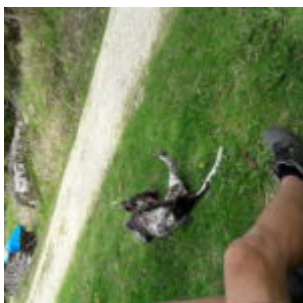

na malou svačinku. My si dáme suchej rohlík, páč je

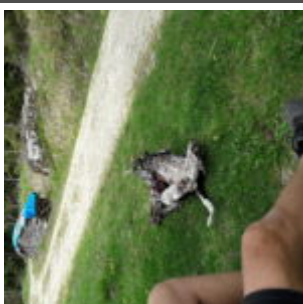
ten svátek prvního a my si dopředu nic nekoupili, takže sežereme psům ☐ a ti dostanou žužlopásky . Pauzičku po sváče využije každý po svém:

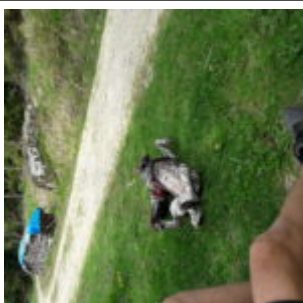
Někteří moudře leží.....

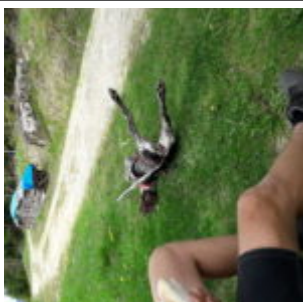
.... a někteří.....

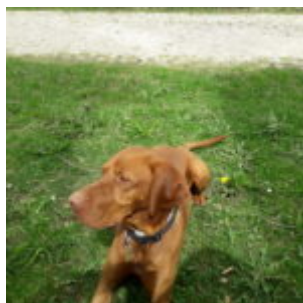
..... dělaj.....

....prostě.....

...kraviny.... ☐

... a ti moudří na to hledí.. ☐

Když se vydáme dál, míváme záplavu borůvčí, kde už se chystá budoucí hostina, zatím ještě zahalená všudypřítomným popraškem pylu:

Cesta je tu příjemná, takže zase zuju botky a jdu kus cesty bosky. Zem je ještě studená i když sluníčko svítí. To bylo cítit hodně u té Ktiše. Tam byla zem víc než studená, tady přeci jen mělo sluníčko víc příležitostí, ale i tak. Což ale v tomhle počasí rozhodně nevadilo. Chvíli jsem se tak potácela po pěšině bosky (ono, světe div se ☐ to píííchááá ty kamínky ☐) . A pak jsem si zas ty boty obula, abychom taky někam došli, přeci jen pohyb bosou nohou není tak rychlý :D, když nejste úplně zvyknutý. A taky - jděte do města a do hospůdky bosí, že jo. Páč Karlstift už je skorem za rohem. Ještě zkoumáme ceduli s prapodivným nápisem, který se nám náležitě daří přeložit jako, že si průchozí mají po svých psech uklízet, protože je zde pramen pro město a může dojít k jeho znečištění a následně onemocnění obyvatel. To mi přijde jako dobrá motivace. Ovšem jen pro ty co zde dole bydlí. Českýho nezodpovědnýho pejskaře, který si to navíc ani nepřeloží, to nechá zcela v klidu. A o volně žijící zvěři nemluvě ☐ .

Každopádně, každopádně tahle cedule, to byl pro tentokrát náš jedinej kontakt s němčinou ☐ . Proč? No protože došlo na moje slova a bylo zavříno ☐ . Jediná hospoda tam měla zkrátka

zavřino a otvírala až následující den, který by býval byl pro tenhle výlet lepší. Sice jsme městečko prošli, ale fakt nikde nic. Tak jsme to zas otočili a stejnou a příjemnou cestou jsme se vraceli zpátky. Však se najíme u nás. A odměníme se za to hladovění pizzou, to je jasný. Jsem ráda, s Tali je docela domluva. I když musí být rázná, ale dá se. Tím pádem si můžeme skorem bezstarostně šlapat . Než vyjdeme z lesa nasměruju zase oba k vodě, ať se ochladí a napijou.

Když dojdeme zpátky do Čech, tak i když se do toho Brtníkovi nechce, ordinuju “velkovolno” jako odměnu za přivolání. Víím, že Tali miluje lítání v prostoru. To by nebylo nic špatnýho. Ani to, že v jejím podání je to o tom, že ten prostor sahá potom od Aše až po Žilinu □ . Problém je, že z něj není přivolatelná. Ale odměna to pro ni je velmi, velmi vysoká. Takže ji nechám kousek poodběhnout a protože na zavolání reaguje okamžitě, dostane opravdu to velkovolno. A ona letí. Letí.....a pořád ještě letí □ . Brtník je vedle mě značně nervózní, tak ho uklidím tím, že tady si to můžem lajsnout a můžem jí to dopřát. A ať nedělá nic, ať nevolá, nepíská, je zticha a čeká, že si to Tali zaslouží. Pak to ta tečka v dálce otočí a letí zpátky. A já můžu jásat a házet odměny do vzduchu. Protože to ji taky baví, když si tu odměnu může lapnout. A znova velkovolno. Toho už využije jen tak, že se motá na místě na louce a studuje myší díry. My si zatím s Rumíčkem hrajeme, fotíme si zajímavosti, který tvoří příroda

a jí necháme její vlastní prostor. Spokojeně pak dojdeme k autu, pesany

vyklopíme v penzionu a předtím s nima ještě skočím do tůňky, ať se vyplaví. A na stráň nad mlýnem, ať se trochu osuší. A vezmeme si balonky, abychom zaměstnali Talimakovici něčím jiným, než jsou kočky. A pro ten moment se to kupodivu i daří. Hrajeme si na “aportování” a “hledání” a oba rejdí prostorem. Když Tali svůj balonek vždycky v zápalu myšobádání upustí, příkladu se k ní, seberu a uuuutikám. A ona řve. Páč neví, ešivá má honit mě a nebo myšobádat, pak vždycky vyletí a já čutnu mičudu do prostoru. Vylítání jsou spokojeně bivakovat a my si můžeme konečně vyrazit za tím jídlem. V bříše už to taky dost kručí □ . A já pro tentokrát nejsem teda troškař a když v sobě vybojuju vnitřní boj zda pizza nebo ty žebírka..... dopřeju si obří dlábes. Veliký prkno (to není prkýnko □) a na něm spousta

žebírek, křen kterej vám vypálí nejen bacily v nose, ale i ponožky propálí, takže si trochu popláčete, výbornej chleba, zelíčko, okurčičky..... no prostě zase ... dovolená jak má být.